

съмь споредъ журнала? (*гледа си коситѣ*). Я да видѣж (*зема журнала и глѣда*) Сжщо. (*престжнва гледщицѣ са на огледалото*). Европейкитѣ — разумѣва са — тѣй са носѣтъ. — Ахъ, да съмь сега въ Европата! (*отива до нейдѣ и са вращѣ*) И модитѣ мѣзатъ на хубавелекъ челѣкъ. На грозното, то... дрехата плачи отгорѣ му. Добрѣ че не съмь грозна... убивахъ са. — (*гледа на журнала*) Ахъ! каква хубава мода и тѣзи! какъ добрѣ ще ми стои. Ама дѣ! да рачяше да ми земе матерія, по-скоро си бихъ направила и по тѣзи мода. Ама дѣ! тактѣвъ баща токо!... да не ми ставяше баща. — Защо Господь не ма е далъ дѣщеря на единъ Европейецъ, на единъ цивилизованъ баща? О, тогази азъ щяхъ да носѣж каквото си щѣ. — Той като е тактѣвъ простакъ, салъ знае да са кара въ кѣщи. — Да земж азъ нему да му метж, да му готвѣж, да му промивамъ — като една слугиня — Да ма прощава негова милость; нѣмамъ време да му ставамъ робиня. — Добрѣ че имамъ *мосійо* Маргариди — той като е, не ма й еня. — Разумѣва са — той ма обича. [*отива на огледалото*].

ЯВЛЕНИЕ V.

Анка, Райчю (*който са задѣва*)

Анка. Що е Райчо? — Донесе ли ми дантела?

Райчю. (*като цѣква сѣ уста си*) Тц!

Анка. Ам' що ми си дошелъ?

Райчю. Дошелъ... Чорбаджіята ма проводи да ви обадиж да приготвите по сега, че той сега же доде да ѣде хлѣбъ.

Анка. Азъ са наѣдохъ, да ѣде и той какото намѣри,

Райчю. Тѣй ама, пакъ же са сърди. Знашь ли ти то?

Анка. Горко му дошло. — Ти мене защо да не ми донесешъ дантела, а? не ли ти заржчяхъ?

Райчю. (*като са прозява*) А?

Анка. (*на старна*) Ухъ кактѣвъ простакъ.

Райчю. А че чорбаджіята като не ми дяде.

Анка. (*сѣ отвержценіе*) Защо не му споменж а?

Райчю. Не ли му рекохъ? той подви глава, па... ни черно, ни бѣло.

Анка. (*сжщо*) Ха махвай са отъ предѣ ми.